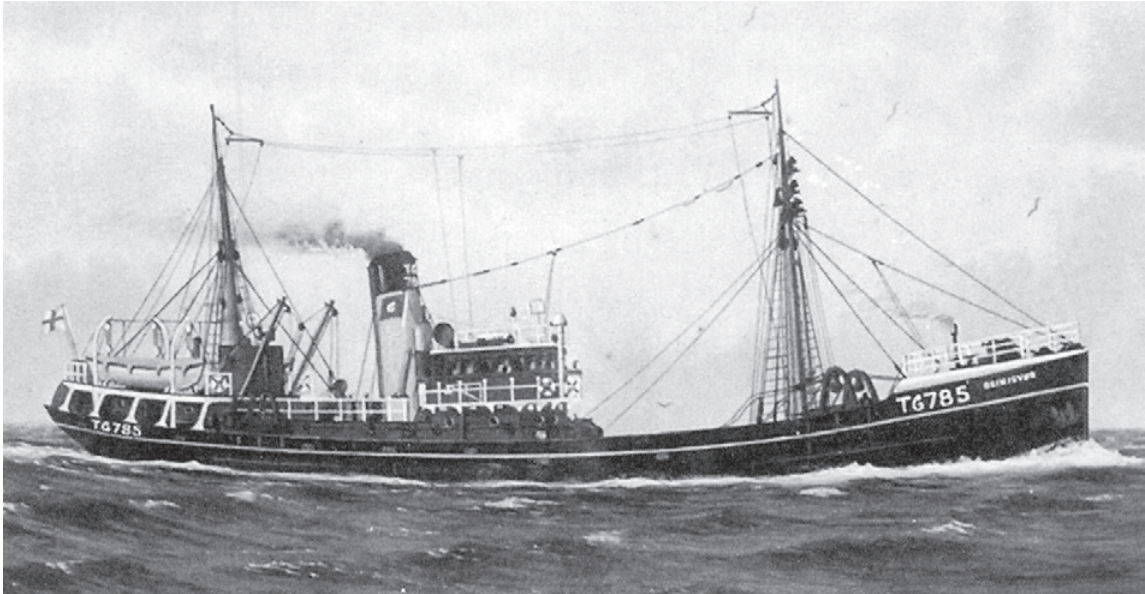

MÍÐVIKAN

Málningur av Beinislvørð, sum Torleif eisini var við.

in Fimm Systrar var inni eisini. Teir høvdu ein kikara, so teir sóu í myrkri. Vit fingi lænt henda kikaran og komu so út í øllum góðum. Brúk var fyri kikara, tí tað vóru boyur at sigla eftir, og tað var so myrkt, at onki sást við berum eygum. Kikaran fingi teir aftur dagin eftir, tí tá komu vit at fiska saman. Hesin túrur gekk so væl, sum hann kundi og vit fingi uppi skipið, 475 skippund.

Síðsta heilsan til mammu

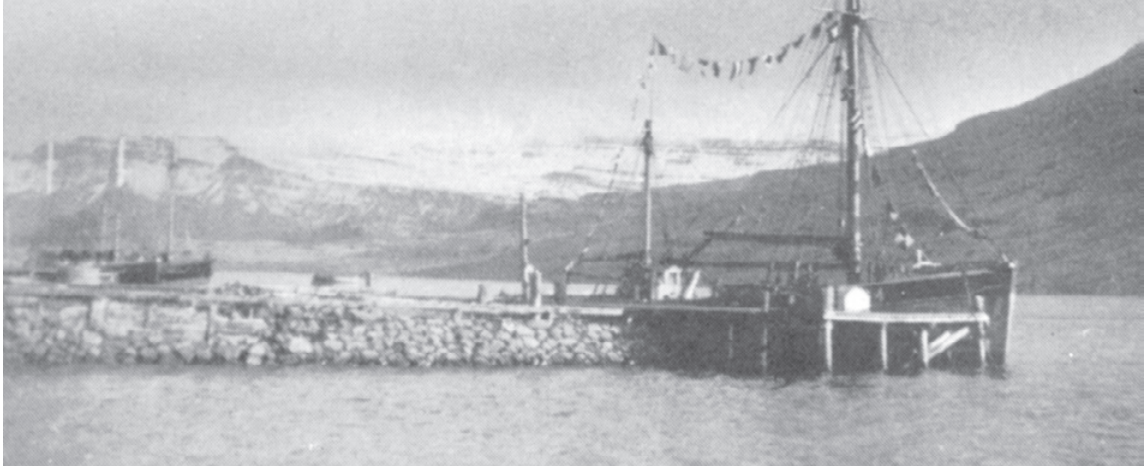
Vit fóru inn á Siglufjørðin at rigga til at fara heim. Har kom ein pinsamaður umborð. Hann hevði postkort við sær, sum hann vildi geva okkum ungu dreingjum at senda heim til mammuna. Eg fekk so eitt kort, sum eg sendi mammu. Hetta var síðsta heilsan, eg kundi geva henni, tí tá ið vit komu heim, var hon deyð. Tað var ein ring heimkoma. Mær er fortalt, at mamma varð sera glað fyri kortið. Tá vit á heimferðini koma inn móti Nesinum, síggja vit, at menn eru á fjalli. Tveir boðar eru beint har. Vanliga sigla skip ikki innanfyri hesar boðar. Men veðrið var so gera gott, at Lars ger av at sigla innanfyri, so vit kendu hvønn mann og hvønn seyð. Vit róptu til onkran, og teir róptu aftur ímóti, so vit gleddu okkum til eina góða heimkomu. Men fyri meg varð tað sum sagt ein sera trist heimkoma.

Tá ið vit koma til kei í Vági, tá leyp Poli á Høvda, sum seinni doyði við torvbátinum, inn á dekkið, áðrenn skipið var bundið. Eg sá, at hann kom, og hann tosaði ikki við nakran mann. Hann leyp beint í stýrhúsið til Lars. Teir prátaðu saman, og eg sá, at tað var ikki nakað hugaligt prát teir høvdu fyri. Poli kemur so fram eftir dekkinum, og hann sigur, at Lars rópar meg aftur í stýrhúsið. Vit fóru so báðir niðurundir í kahúttina. Tá sigur hann við meg, at “mamma tín er deyð, meðan tú hevur verið burtur”. Hon var eisini jarðað, so tú kann ætla, at hetta vóru tung boð, eg var 19 ár. Eg tók tað sera tungt, at eingin mamma var. Tað var eisini eitt sjokk fyri Hilmar bróður, hann var 16 ár og gekk í realskúla í Vági. Hann var sera nógv knýttur at mammu – sjálvandi var tað eisini

tungt hjá systrunum, at mamma so knappliga varð rykt burtur. Vit triggir komu so at vera einsamallir í húsi, men systrarnar tóku sær so væl av okkum og hjálptu uppá okkum – vit vóru so væl hvør við annan. Pabba var eisini so húsligur, tað hjálpti væl um.

Rottur við Beinislvørð

Árið eftir fór eg við trolaranum Beinislvørð. Hetta var ein av teimum gomlu koltrolarunum, sum teir á Gørðunum áttu, og sum var keyptur úr Bretlandi. Herman í Garðinum var skipari. Tað var eitt gott ár hjá mær. Eg var fimm túrar við og inntøkan var um kr. 10.000. Hetta var ógvuliga gott í 1950. Sum aðrir trolarar vóru vit eystanfyrir á saltfiskaveiðu. Hann tók 225 tons, manningartalið var 38.

Ofta varð farið inn í Íslandi, serliga sunnudagar. Her liggur ein føroysk slupp á Eskifirði á Eysturlandinum.

Vanligt var at hava møti ella lesa lestur sunnudagar. Her er tað Geila Jóannes av Húsum, sum lesur lestur umborð á Gudrun.

Soleiðis varð vatn tikið. Sjálvst hetta var eitt knoss. Bárður Jákupsson hevur teknað.

ovastu koyggjuna, og eg hevði tað niðastu. Eina ferð, nú blakar hann alt, sum er í koyggjuni, á dúrkið. Tá var ein rotta komin upp í koyggjuna, og hon kom upp gjøgnum brókina hjá honum. Tað var eitt verri skil. Hetta við rottum var ein ótespiligur trupulleiki. Nógvir ræddust rottur sum tann ringasta, men eg legði nú ikki so nógv í tað. Hesin maðurin fór ikki í koyggjuna hjá sær aftur fyri túrin. Ein svágur var við, so teir komu at skiftast um hansara koyggju.

Pabba og Hilmar vóru nú einsamallir í húsi, so eg mátti eisini vera meira heima, fyri at vera við til at passa húsið, sum eisini umfataði neyt og seyð. Hetta skilti Herman eisini væl. Eg fór við Ósa í 1951 sum áður er greitt frá.

Til Íslands

Eg var tvey ár í Íslandi. Hetta var í 1957 og 1958. Tað dámdi mær væl eisini. Hetta var í teirri tíðini, tá ið føroyskir fiskimenn í hópatali leitaðu til Íslands, ikki minst úr Porkeri. Sum dømi kann nevast, at í 1955 vóru 31 porkeningar við íslenskum skipum.

Tað fyrra árið var eg við trolaranum Juni og tað seinna við August, sum eisini var trolari.

Hetta var sama reiðari, sum hoyrði heima á Hafnarfjørðinum. Vit vóru 15 føroyingar við, so ein heilt stórir partur av manningini vóru føroyingar eins og á hinum trolararunum í Íslandi. Kokkurin var føroyingur, og tað riggaði eisini væl fyri alla manningina.

Inntøkan var í hvussu er frægari enn í Føroyum. Eg var har yviri í seks mánaðir og fekk 12.000 krónur heim.

Eg róði út heima seinna partin av árinum.

Eg fekk ein skaða umborð av einum slitnaðum veiri seinna árið, eg var har yviri, so teir máttu fara inn við mær. Her var ein hægri hond, sum vardi meg. Tað, sum bjargaði mær var, at eg bløddi ikki inn eftir, men út eftir. Hetta fekk eg at vita á sjúkrahúsinum.

Eg kom inn í Grindavíkina og varð lagdur á sjúkrahús. Eg fekk at vita, at eg skuldi fara heim og einki gera í trýggjar vikur. Men skiparin kom til mín á sjúkrahúsinum. Hann segði, at eg kundi koma umborð aftur og einki gera í fyrsta umfari, tí hann vildi gjarna hava meg við aftur. Eg so gjørdi og var umborð einar 6-7 mánaðir.

Eg fekk trygging fyri tað, sum var hent. Hetta gekk av sær sjálvum, at eg fekk oyðublað at skriva undir. Her var væl fyriskipað, kanska betri enn í Føroyum tá.

Komandi partur

Nú verður ein støðgur í frásøgnunum hjá Torleifi. Men hann veit enn so nógv at greiða frá, at hann kemur aftur seinni í summar. Í komandi parti verður greitt frá skiparabeiggjunum Dess og Alfred Egholm.